

SLOHOVÉ
CVIČENÍ
NA
DEVIAČE
KNIHA DRUHÁ

© Stanislav Filip

Stanislav Filip

SLOHOVÉ CVIČENÍ NA DEVIACE

**KNIHA DRUHÁ
DOSPÍVÁNÍ**

**© STANISLAV FILIP
1979**

Vydání první 2025

© Stanislav Filip, 2025

Obálka © Stanislav Filip

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-256-5 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-257-2 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-258-9 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Obsah

Jakub Kryštof po předposledních prázdninách.....	5
Arboretum a nevinná hra na schovávanou.....	14
Chov bource morušového	26
Májka	33
Jakub chce mít chemickou laboratoř jako spolužák Zdeněk	34
Menšíkovi.....	36
Výherní vkladní knížka.....	37
Šestidenní cyklistická soutěž	39
Skoky lásky.....	44
Poslední dny do posledních prázdnin.....	47
Stanování na přehradě Vír	49
Spolužačky	56
Svátek svatého Mikuláše.....	58
Školní dílenské práce	65
Talentové zkoušky.....	67
Táta se stará o Jakubovu budoucnost	70
Ještě jedny prázdniny navíc.....	72
Výlet z hnízda.....	76
Strýček Tonda	80
Jakub se začíná zajímat o dívky víc, než kdy předtím	83
Margita Morongová.....	87
Na Kostivárně.....	92
Jakub se pomalu ale jistě dostává na šikmou plochu.....	95
Sbírka na možné erotické dobrodružství.....	97
Nečekaná změna plánu	100
Teoretická možnost, jak se panictví zbavit.....	107
Boženka.....	109
Požár.....	112
Chmelová brigáda	115
Na Liščí boudě.....	118
Náhradní práce za záškoláctví	122
Nečekané setkání	124
První samostatné životní rozhodnutí.....	127
Jak se vlastně ty holky balí?.....	130
Dana Grulichová	131
Jak snadno se může přijít na šachtě o život.....	133
Povolávací rozkaz	138

Dívka v růžových šatech.....	139
Jakub se zamýšlí nad svými úchylkami.....	148
Průniky těles	150
Jakub se dál zamýšlí nad svými deviacemi.....	152
Jakub rukuje na vojnu.....	154
Jakub je převelen do Tisové.....	156
Co rozptyluje vojáka při střžení muničního skladu	157
Co se Jakub dozvěděl od zkušeného vojáka z druhého ročníku.....	159
Požár v Březové.....	161
Setkání s neznámou holkou	163
Jakubův noční přelud Jana.....	168
Výslech	171
Zklamání s Danou.....	175
V restauraci na Hlavním nádraží v Prostějově.....	183
Vánoce u rodičů.....	191
Poručík Eda Kováč.....	194
Konec krásným snům	200
Jakub se ocitá v Praze	204
Nečekaná nabídka výdělku.....	206
Málem s kudlou v břiše.....	208
Dívka jménem Glorie.....	211
Všechno je jinak	234
Je praštěná Glorie nebo Jakub?.....	237
Nenadálý zvrat.....	239
Na několik dní bez dozoru.....	248
Nic se nemá přehánět.....	261
Co dělají kočky, když kocour není doma	280
Nečekaný zásah shůry	288
Úleva ke konci prezenční služby.....	290

Jakub Kryštof po předposledních prázdninách

Když jsme přišli po prázdninách do sedmé třídy, překvapilo nás, že jsme byli opět přeházeni, stejně tak, jako nám to udělali už loni. Náš neobyčejně silný poválečný ročník dělal všem starosti, protože středisková obec měla jenom jednu budovu školy a ta se nedala nijak nafouknout.

Už ten první den byl něčím zvláštním; zprvu jsem ani nevěděl, čím byl tak neobyčejný, ale po několika dalších dnech jsem na to přišel sám. To všechno, celý ten nepokoj a zmatek v mé hlavě způsobily naše spolužačky! Byly jiné, než když opouštěly ten předcházející ročník, za ty dva měsíce prázdnin se z ošklivých káčátek staly docela pohledné mladé slečny a na některých z nich spočinulo moje oko o něco déle a s větším zalíbením, než tomu bylo v minulosti.

Zvláště v tělocviku ta proměna byla znát nejvíc. Když měly na sobě tělocvičný úbor, ta žlutá trička a modré kalhotky s gumíčkami, tak můj pohled se od nich nemohl odtrhnout, i když jsem v duchu dával svému mozku příkaz, že na ně nemohu tak civět, protože si toho může někdo všimnout a budou se mi pak posmívat.

Samozřejmě, ne všechny přitahovaly můj zájem, taková školníková Helena, nebo Jarka, co bydlela u rozvodny Za Branou, to byly snad dvě nejhubenější holky na světě, na které platilo, že by se mohly převléknout za bičem. Když jsem si na tuto průpovídku vzpomněl, tak se mi ta scéna okamžitě vybavila před očima a od té chvíle jsem měl téměř jistotu, že až si jednou budu vybírat s kým chci chodit, tak takhle hubená to rozhodně nebude.

Taky se mi nelíbily takové holky, co byly příliš tlusté. Když se taková hora sádla dá do pohybu, nebo se dokonce rozhodne nějakých pár metrů popoběhnout, není to žádná krása, to vám povím, a tak jsem se spíš zaměřil na ty, co byly mezi těmito dvěma extrémy. To byly ty pravé, ke kterým jsem vzhlížel jako ke svatému obrázku. Teda, nevím, proč mě napadlo zrovna tohle přirovnání, protože od té doby, co tenkrát tátu podrazila ta komunistická buňka, která mu vyházela všechny stroje na děšť a kterou sám zakládal, tak se ujistil, že žádná sprave-

dlnost v tomto státě neexistuje, ať už se obrátíš k marxismu, nebo na pána boha. Nejlépe je starat se sám o sebe, protože tak aspoň víš, že na co si nevyděláš, to nemáš.

Na takové ty vyvinutější holky se teď moje oko zaměřovalo čím dál častěji a s potěšením jsem sledoval, jak jim jakoby z ničeho nic začala růst prsa a taky se jim viditelně zaoblily boky a stehna. Ten rozdíl od těch zbývajících holek ve třídě byl markantní.

Nikdy jsem se nemohl dočkat až přijde hodina tělocviku, ve kterém jsme poslední dobou hrávali převážně vybíjenou. Některé dívky to nebavilo, a tak se vždycky takových pět nebo šest spolužaček domluvilo, že jako mají ty ženské věci a učitel je nechal vysedávat na lavičce, zatímco my jsme litali po parketu jako šilenci. S Jirkou jsme si pak vždycky na lavici napsali iniciály oněch děvčat s datem a o korunu jsme se mezi sebou vsázeli, jestli ta která bude mít za dvacet osm dní znovu menstruaci, kterýžto termín jsem také vyčetl v Domácím lékařovi. Z toho jsme také zjistili, která se jenom vymlouvala a která ji měla doopravdy.

Na tu hodinu jsem se vždycky náramně těšil v podstatě z osobních důvodů - pokaždé jsem se totiž dobrovolně hlásil jako kapitán chlapeckého týmu. Zprvu to bylo učiteli divné, ale nakonec to moje podivné přání akceptoval; stejně to nikdo nechtěl dělat.

To, co jsem jako kapitán prováděl, tak by se mohlo v dnešní době označit jako fobie a já jsem tuto svoji úchytku musel udržovat v přísné tajnosti a taky mě při ní nesměl nikdo přistihnout, protože z toho hrozila automaticky nejméně dvojka z mravů.

Podstata toho mého počínání spočívala v tom, že se v hodinách tělocviku opakovala určitá situace naprosto pravidelně a nikdy se bez ní nemohl žádný zápas obejít. Kapitán musí „nabíjet“ chlapecké mužstvo tím, že přehodí míč přes celou dívčí polovinu hřiště a ten chlapec, který ho chytil, tak se snaží trefit některou z holek. Ta se pak snaží balonu vyhnout, nebo ho chytil. V tom případě má zase ona nabito a pokouší se vybit některého z chlapců. Já jsem pak každou chvíli při přehození na mne nechal schválně upadnout míč až těsně u lajny pod

sebou, protože se potom na mě pokaždé vrhlo několik holek, aby mi ho vytrhly z rukou. Měly hladkou a jemnou kůži a rvaly se s nadšením. Blízkost jejich zmitajících se těl, kdy jsem se jich mohl beztrestně dotknout, kam jsem jenom chtěl, byla vzrušující. (Musím ještě podotknout, že také zvláště voněly; jednak dost intenzivně potem, zvláště v podpaždí, ale také ještě něčím, co jsem tehdy nedovedl dost dobře popsat; to teprve později jsem zjistil, že to byla ona vůně dívek, proměňující se nenápadně před našima očima v dospělé ženy).

Jen jedenkrát se mi to osahávání spolužaček nevyplatilo, to když mi těžkotonážní Mirka Dvořáková málem způsobila zlomeninu záprstní kůstky. Byli jsme zase v jednom chumlu, když se mi těsně před obličejem objevila její masivní zadnice. Klečela na kolenou a aby v tom zápolení udržela rovnováhu, měla doširoka roztažené nohy. Její buchtička se rýsovala přes ty modré kalhotky tak vyzývavě, že jsem nemohl odolat a bez přemýšlení jsem na ni sáhl.

Ještě, že člověk má tak jemný cit v konečcích prstů. Bylo to něco nepopsatelného! Když mi třeba dcerka naší podnájemnice Fialové ukazovala svoji pipinku, na kterou jsem si mohl sáhnout přímo a kdykoliv, tak to nebylo zdalek, a tak vzrušující jako v této chvíli, když jsem osahával vagínu své spolužačky a to ještě přes látku jejího sportovního úboru. Možná to bylo tím, že Maruška z toho nedělala žádnou vědu a snažila se jít v šlépějích své matky, která jí toho byla zářným příkladem a nabízela se mužům při každé příležitosti, která se jí naskytla.

I Maruška mi kolikrát naznačila, že by mi dovolila úplně všechno, co si jen budu přát, ale nikdy jsem toho nevyužil. Ačkoliv byla jenom o necelé dva roky starší než já, byla už vzhledem ke svému věku vyvinutá tak, že by nikdo z dospělých ani nepomyslel, že ještě chodí na základní školu; dalo by se tedy očekávat, že by mě mohla panictví zbavit bez problému. Jenže pořád jsem měl někde vzadu v té mé mozkovně zafixováno, že jsme ještě děti a že se nemůžeme pohlavně stýkat, i když nám všechno funguje na výbornou. A potom tu bylo to varování z obrázků pohlavních chorob v obou dílech Domácího lékaře; muselo to těm chudákům jistě hrozně bolet a já bolest přímo nesnáším. Naštěstí jsem to řešil pomocí onanie i přesto,

že mi matka kladla na srdce, jak je škodlivá. Jenomže jak jsem už dříve předeslal, byl jsem už od útlého věku velice hloubavý a věčně zalezlý v knížkách, a tak jsem z nich záhy zjistil, že je ta onanie naopak mužskému organismu velmi prospěšná. Tím pádem jsem si také udělal vlastní úsudek o matčině informovanosti.

Ale zpátky k té Mirce. Když jsem v rámci časové tísně dvakrát či třikrát přejel prsty přes celou délku její vyrýsované vagíny, soustředil jsem se na tuto svoji činnost natolik, že jsem už nevěnoval tolik pozornosti balonu. Některé z protihráček se mi ho podařilo zpod těla vyškubnout a celá ta valná hromada se začala rozebírat, aby se znovu pustila do hry.

Aby se ta moje aktivita mimo školní výuku neprozradila, musel jsem okamžitě přestat s tím osaháváním. Opřel jsem se dlaní o parkety, abych se zvedl, jenže to samé se rozhodla udělat i Mirka. Najednou jsem ucítil celou její váhu kolem sta kilogramů na svých prstech, právě na těch, kterými jsem před chvílí uskutečnil překotný průzkum jejích intimních partií a já jsem i přes ten hluk, který vydávala obě mužstva v zápalu hry, uslyšel zřetelné křupnutí. Bolest mi projela hlavou až ke konečkům palců na nohách a když jsem vstával, bál jsem se podívat, co se mi vlastně stalo. Nakonec jsem ale s úlevou zjistil, že šlo jenom o pohmožděninu; s prsty jsem hýbat mohl, takže zlomené nebyly. Bolelo to sice pekelně, ale poučilo mě to, že si mám příště dávat větší pozor.

Ten školní rok tak nějak proletěl, že jsem si ani nestačil uvědomit, že je pryč. Naši si koupili televizor Mánes, protože ten první dosloužil a na nějaké černobílé šmouhy se už nedalo dívat. Hlavně si ho ale pořídili proto, že v létě měla být Druhá celostátní spartakiáda a táta si ty přenosy nechtěl nechat ujít, protože se rád koukal na ženská těla v pohybu a zvlášť, když byla jenom ve cvičebním úboru. Nejspíš mu to chybělo od té doby, co mu komunisti zakázali jeho vyhlášený Dámský salon.

Na tu spartakiádu jsme se připravovali opravdu důkladně. Učitel Neckař po nás chtěl, aby naše třída měla kromě cvičební sestavy naší skladby ještě něco navíc a vymyslel „parádu na kole“, jak to sám nazýval. Ta paráda spočívala v tom, že jsme

si špice u obou kol proplekli různobarevnými pruhy krepového papíru od okrajů až do středu a když měl každý ze spolužáků jinou barvu, vypadalo to, jako bychom se chystali na nějaký karneval v Havaně o kterém ten náš učitel dovedl velice povtařivě vyprávět, ačkoliv tam nikdy nebyl.

Nacvičovali jsme po škole přímo na sokolském stadionu, kde se to všechno mělo odehrávat a učitel si ještě k tomu vymyslel několik překážek, které jsme měli zdolat, prý aby to nebylo tak jednoduché, když už jsme skoro osmáci a příští rok vyjdeme ze školy. První byl nájezd po šikmé ploše na kladinu, což představovalo prkno o šířce dvaceti centimetrů postavené z obou stran na sloupku ze tří cihel. Potom se muselo vjet do kruhu ohraničeného kuželkami, stejně tak do osmičky a nakonec na houpačku, která byla zhotovená rovněž z prkna, které ve středu spočívalo na pořádném ležícím špalku. Musím říct, že jsme se všichni snažili, protože většina z nás se na „dospělém“ kole naučila už ke konci docházky do Mateřské školy a měli jsme to tak říkajíc v rukou.

Tu neděli, kdy se měly podle plánu předvádět pod dozorem cvičebních komisařů místní malé spartakiády, bylo už od rána, a tak krásné počasí, jako by to bylo na objednávku. Diváků se tam sešlo opravdu hodně, možná ještě víc než o pouti, která bývá v Kostelci, jak už jsem se zmínil, poslední neděli o prázdninách. Nej dřív se na plochu měli seřadit všichni cvičenci, aby se představili obecenstvu a pak jsme měli nastoupit my.

Všechno probíhalo tak, jak mělo. Mezitím, co se postupně uvolňovala plocha stadionu, my už jsme na ni připravovali ty záludnosti, které si na nás učitel Neckař vymyslel. A když se i poslední skupina cvičenců z osmých tříd odebrala na běžecský ovál, kde měla s ostatními vyčkávat do té doby, až na ně přijde řada, byli jsme hotovi.

Náš nástup byl skutečně impozantní a hlavně pro diváky nečekaný, protože jsme měli všechna ta kola opatřená fábory ukryta před jejich zraky v přístavku hlavní budovy ještě předtím, než přišel vůbec první divák. Každý jsme popadli za řídítka svůj stroj, jak jsme to měli předem nacvičeno, aby nedošlo k chaosu, až do toho půjdeme naostro a hned po otevření vrat

jsme potom vyjížděli po dvojicích směrem k protilehlé Bráně borců, přes celou délku stadionu. Na konci jsme pak obkroužili plochu, rozdělili jsme se a po stranách jsme se zase vraceli zpět k hlavní budově. To se opakovalo ještě dvakrát za sebou jenom s tím rozdílem, že se tentokrát po obkroužení rozdělily dvojice, pak čtveřice a nakonec jsme všichni přijeli středem v rozvinuté řadě před hlavní budovu, kde jsme sestoupili a uklonili se za velkého aplausu přítomných.

Učitel se dmul pýchou, jak to všechno funguje a potom přišla na řadu akrobatická vsuvka. I ta by asi také dopadla podle očekávání, nebýt jedné nepříjemné věci. Měli jsme absolvovat v řadě za sebou houpačku z prkna a kulatiny; Bohuš Hájek jel přede mnou jako obvykle, když jsme si to nacvičovali, jenže tentokrát mu to zadní kolo uklouzlo a on, aby sám neupadl, tak se opřel pravou nohou o prkno, které v tom okamžiku zůstalo trčet proti mně jako obrovská tlama nějakého krokodýla. Té pasti se už nedalo vyhnout a nemohl jsem to ani ubrzdít. Náraz do toho zvednutého prkna byl skutečně silný, protože mě to odmrštilo asi tak dva metry stranou, kde jsem dopadl kotníkem na jednu z cihel, které ohraničovaly další překážku - a to jízdu v kruhu.

Nechtěl jsem za žádnou cenu pokazit to naše doposud zdárně probíhající vystoupení, a tak jsem se rychle zvedl a pokračoval v jízdě. Teprve tehdy, až na stadionu dozníval aplaus po té naší produkci a my jsme odjížděli k přístavku, kde jsme si měli kola zase uschovat, jsem začal pociťovat jakousi bolest v kotníku, která se mi při každém došlápnutí zdála být větší a větší. A nebylo divu - když jsem se na ten svůj kotník podíval, byl nateklý jako velká, ale opravdu velká hruška máslovka, kterou jsme měli uprostřed zahrady a kterou jsme společně s tátou vykáceli, protože začala usychat. Dodatečně jsem pak zjistil, že naši první podnájemníci Šmídovi pod ni každé ráno ještě před rozedněním vynášeli dva vrchovaté nočníky moči. I když to byl starý vzrostlý strom, tak tuto přemíru čpavku bohužel nevydržel.

Když učitel Neckař uviděl můj nateklý a odřený kotník, nejvíc ze všeho ho zajímalo, jestli budu schopný odcvičit naši sestavu

starších žáků, protože jsem byl hned v první řadě, tedy přímo na očích všech čestných hostů, učitelskému sboru a hlavně řediteli, který měl při té dnešní slavnosti hlavní slovo. Nemohl jsem přece nechat ve štychu našeho oblíbeného třídního, a tak jsem ho ujistil, že určitě cvičit budu, že se nemusí strachovat. Jenomže v té době ještě na ploše cvičili mladší žáci, po nich měly jít starší žákyně a teprve potom my. Na prohození místa s někým, kdo byl v zadní řadě, bylo ještě času dost (učitel Neckař z toho nebyl nadšený, že v prvním rozestupu „budu lidem na očích“), ale když jsem něco slíbil, tak to musím dodržet (což byla zásada správného chování pionýra).

Kotník však natékal čím dál víc; už byl jako malá ozdobná dýně, které pěstovala sousedka Navrátilová na záhonku hned za plotem a bolelo to jako kdyby mě do jednoho místa naráz bodlo takových deset včel. Ovšem slib je slib, a tak jsem jenom zatnul zuby a vydal jsem se s ostatními do společné formace.

Když jsme šli na plochu, moje pokulhávání se patrně nedalo přehlédnout, když si toho všiml i tělocvikář Zubek, který měl za úkol hlídat nástupy u Brány borců. Okamžitě rozeznal, že nebudu schopen vykonat některé z těch cviků, které pro tuto naši kategorii byly určeny, a chtěl po mně, abych vystoupil a nechal se ošetřit paní Böhmovou, která, coby zdravotnická služba, postávala opodál. Jeho dobře míněnou nabídku jsem ale hrdinně odmítl, a i přes tu stále se zvětšující bolest jsem se dobelhal v té první rozvinuté řadě až na značky.

První část prostných cviků jsem ještě dokončil v relativním poklidu, jenže potom přišla skupina cviků, které měly demonstrovat naši obratnost. Když došlo na přeskakování spolužáka, který nebyl nikdo jiný, než Jirka Hoffmann (se kterým jsem permanentně seděl v lavici), bylo mi jasné, že to nebude tak jednoduché, jak jsem zprvu předpokládal. Jenomže: měl jsem svojí absencí narušit přesnou formaci ostatních? A měl jsem zklamat našeho třídního, který s tím nácvikem skladby pro starší žáky měl s námi takové problémy a přesto jsme došli do kýženého cíle?

V neposlední řadě jsem pomyslel na slib ředitele Kašpárka, který nám kladl na srdce už před samotným nacvičováním, že ta sestava, která zacvičí nejlépe, tak se může dostat až na stra-

hovský stadion do samotné Prahy. Přece to těm mým spolužákům nemůžu pokazit! I když jsou mezi nimi tací, kterým bych to ze srdce přál, aby nikam nemohli, jenže co naplat, když i oni dotváří celistvou skupinu cvičenců, která prý bude na té obrovské ploše s těmi ostatními vypadat úžasně.

Jirka se předklonil, abych ho mohl přeskočit a já se opřel do chodidel, abych se řádně odrazil. Prudká bolest v poraněném kotníku mnou zacloumala tak, že jsem málem upadl ještě předtím, než jsem udělal první krok.

„Nemůžu!“ - zasténal jsem. „Ten kotník mě děsně bolí!“

„Tak mě oběhni!“ - poradil mi Jirka a já ho v tom kritickém okamžiku bezmyšlenkovitě poslechl, protože tohle bylo to jediné, co jsem mohl udělat, abych zachránil situaci.

Hudba k naší cvičební sestavě pokračovala nerušeně dál a vůbec nebrala ohled na moje momentální potíže. To, že se děje něco, co by se dít nemělo, zpozoroval jako první ředitel školy, který po celou dobu stál u mikrofону, který byl umístěn uprostřed vyvýšeného pódia před hlavní budovou.

„Kryštofe!“ - sykl na moji adresu, aniž by si v té chvíli uvědomil, že má před sebou mikrofón. Přes ampliony se onen sykot mnohonásobil a pronikl jako šíp do uší všech přítomných. Všichni začali pátrat očima po nějakém Kryštofovi, který se dopustil něčeho tak nemožného, že i v tento slavnostní okamžik uprostřed skladby pro starší žáky musel být pokárán samotným ředitelem.

Tu nevhodnost jeho jednání sledoval s nevolí jakýsi tlouštík, který seděl na tom pódiu vedle něho na rozkládací zahradní židli - (pamatoval jsem si, že se o něm mluvilo už v uvítací řeči, že to je předseda Okresního výboru strany). Jeho oči se setkaly s očima ředitele Kašpárka, a ten pochopil, že je něco špatně. Aby to napravil, vztáhl ukazováček a zabodl ho přímo do směru mého stanoviště, čímž upřesnil onomu předsedovi Okresního výboru bod, kde se přesně nachází ten provinilec, o kterého se jedná.

Jestli si mě předtím nikdo ani nevšiml, tak teď jsem cítil na sobě oči všech přítomných - a to dokonce i těch zevlounů, kteří se už na stadion nedostali a postávali za drátěným plotem před zídkou farské zahrady. Ani nevím, jak jsem celou sklad-

bu dokončil, ale když jsem se odbelhal zpátky na běžecký ovál, kde jsme měli vyčkat do té doby, než na plochu nastoupí muži ze Svazarmu, vzal si mě náš třídní stranou a odvedl mě na ošetření k paní Böhmové. Ta když viděla, že se můj kotník netváří, že by se časem sám od sebe vyspravil, posadila mě do sanitky, která tam byla připravená pro takovéto případy, a doktor mě odvezl do prostějovské nemocnice, kde mi na kotník dali octanový obklad a tou samou sanitkou mě pak dopravili zpátky domů.

Učitel Neckař musel mít asi s ředitelem Kašpárkem nějakou debatu, která celou záležitost s mojí indispozicí objasnila, protože se na ten můj prohrěšek při skladbě starších žáků nějakým záhadným způsobem zapomnělo. Stejně jsem si pak ještě dlouho vyčítal, že jsme se vlastně kvůli mně nedostali do Prahy, ale kdoví, jestli to bylo jenom kvůli tomu. Ono to byla přece jenom velká zodpovědnost pustit takové vesnické burany do velkoměsta a je pravděpodobnější, že tohle byl právě ten hlavní důvod, proč jsme nikam nejeli.

Docela jsem se těšil na naše poslední prázdniny, protože se jediné o prázdninách daly vydělat nějaké peníze a já jsem měl navíc už od loňska slíbeno panem Tesařem, že si mě tentokrát vezme jako pomocníka ke kombajnu. Sověti mezitím vymysleli inovovaný typ, který se jmenoval SK-4 a na něm měl právě pan Tesař jezdit.

Toho roku bylo naseto obilí převážně na okrajových lánech, protože předtím na nich byla cukrovka. Staří zemědělci nad tím systémem kroutili hlavami, protože tvrdili, že za nějaký čas už budou všechna pole v okolí „vyřepovaná“, což se poznalo podle toho, že na jejich povrchu byla šedobílá vrstva tvořená ze zbytků hnojiv. To jsem mohl jenom potvrdit, protože ještě v páté třídě jsem viděl takovou tu opravdovou, úrodnou hanáckou černoze, na které bylo radost sklízet jakoukoliv úrodu. Stát ale potřeboval mít dostatek cukru, takže místo té tradiční obilnice Moravy, která dávala už v té době průměrně šedesát tři metrů pšenice na hektar, se musela sít řepa (a to vládním příkazem).

Arboretum a nevinná hra na schovávanou

Dny se ve škole šinuly do těch prázdnin jak hlemýžď po zařazovací sklenici, a tak jsme si ten čas po vyučování zkracovali různými aktivitami, pokud nás ovšem nezaměstnali rodiče nějakými svými nesmyslnými požadavky. Třeba s Jirkou Hoffmannem a kluky kolem Gottwaldovy ulice jsme nejraději chodili do arboreta starého pana Vyhlídala, kde byly přenáděrné schovávačky a taky třešně, maliny, renklódy, hrušky a jablka nejružnějších druhů a fantastické chuti.

Když ještě starý pán toto arboretum obhospodařoval soukromě, tak všechno bylo v naprostém pořádku, skleníky fungovaly, koruny stromů byly pravidelně prořezávané a záhony byly čisté, bez plevelu. Jakmile pan Vyhlídál nastoupil do důchodu a o celou tu plochu mělo zájem JZD - (protože s areálem těsně sousedilo), všechno bylo jinak. Po jednom silném krupobití už nikdo ty rozbité tabule na sklenících nevyspravil, stromy usychaly pod těžkými sítěmi břečtanů a psiho vína a jediné co tam fungovalo, byla pařeniště, do kterých se vysévala zelenina na přísady, které se pak vysazovaly na pole podél Mlýnské strouhy směrem k čelechovickému cukrovaru.

Pařeniště obhospodařovala skupina čtyř žen ve věku kolem čtyřiceti let a potom Jaroš, který k nim byl přidělen na takové ty těžší práce, jako bylo nakládání a odvážení zeminy, přenášení plných přepravek se sazenicemi a podobně.

Jaroš byl vlastně dlouholetým inventářem ještě u pana Vyhlídala; měl jednoduché myšlení, ale na pomocné práce byl velice vhodný; neodmlouval a udělal všechno, co mu bylo přikázáno, i kdyby to mělo být uklizení rozbředlého prasečího lejna na perském koberci. Jednu přednost však přece jenom měl - co mu nedala příroda do fištrónu, to mu vrazila do velikosti jeho pohlavního údu.

Když jsme si jednou hráli na schovávanou, zahlédl jsem ho, když se potřeboval vymocit a poodešel od těch ženských kousek stranou, ke keřům rozkvetlého pustorylu. Jakmile si rozeplnul poklopec a já jsem spatřil to jeho náradí, tak jsem v tom okamžiku nabyl přesvědčení, že mužským roste penis zároveň s jejich věkem, a že se tedy mám na co těšit, až budu mít

právě tolik let, co on.

Od těchto úvah mě odvedl hlas jedné z těch zahradnic, která byla shodou okolností také matkou mého spolužáka Jirky Mlčocha:

„Jarošu! Pojď sem k nám!“ Jaroš, navyklý poslouchat na slovo, dokončil svoji potřebu a přišoural se k ženám. „No tak ho vytáhni, na co ještě čekáš?“ - paní Jana mu bez okolků hrábala do rozkroku.

Jaroš znovu poslušně rozepnul poklopec a nechal na ní samotné, aby mu jeho penis z těch kalhot vyndala. Zbylé tři ženy ty dva aktéry obstoupily, takže jsem moc dobře neviděl, co se tam dělo; jenom když se některá z nich pohnula, tak mezerou mezi nimi jsem na okamžik přece jen zahlédl, jak paní Jana v jednom okamžiku klečela na ušlapaném hliněném chodníku, ale kvůli čemu, to jsem se mohl jenom dohadovat. Kdyby se ty dvě maličko rozestoupily, tak bych viděl víc, jenomže ony mi to asi dělaly schválně. Už jsem se chtěl zase odplížit zpátky ke klukům, abychom společně mohli dokončit hru na schovávanou, když se stalo něco, co mě okamžitě přimělo vrátit se znovu na mé dosavadní skryté stanoviště.

Ve škvíře, která se mezi třemi sledujícími zahradnicemi vytvořila, jsem uviděl, jak si paní Jana lehla zády na šikmou desku pařeniště a její masivní stehna se oddálila od sebe. Musel jsem několikrát za sebou polknout, abych dostal do úst aspoň kapku slin, protože to bylo tak náhlé a překvapivé - (tedy zvlášť pro školáka, o kterém se doma předpokládalo, že o tyto intimní věci zatím nemá ani potuchy). Nevím ani, v kterém okamžiku si mohla sundat kalhotky, ale prostě najednou je neměla a já na to hleděl jak zjara. Její vagína byla odhalená v plné kráse a byla přesně tak klasicky chlupatá, jak jsem ji viděl ve vyobrazeních na barevných fotografiích v druhém dílu Domáciho lékaře (a tento obraz, který mi utkvěl v paměti, jsem měl potom před očima při večerní masturbaci a někdy také i ve svých snech, když jsem u toho usnul).

V tu chvíli jsem jenom litoval, že ten cypřiš, za kterým jsem se schovával, nebyl blíž aspoň o pět metrů, abych se mohl ještě lépe pokochat všemi detaily dospělého ženského pohlaví, které mi nějaká podivná shoda náhod seslaná shůry tuhle

podívanou umožnila. Samozřejmě, už jsem měl možnost vidět a dokonce si i sáhnout na pipinku naší podnájemnice Marušky, ale to nebylo nic proti této tmavohnědě ochlupené vagíně matky mého spolužáka Jirky. Kdyby to ten uhlazený a inteligentní pan Mlčoch jenom věděl, jak se jeho manželka vystavuje před tímto člověkem, který se pro tu svoji jednoduchost hodí leda na nějaké pomocné práce, u kterých nemusí přemýšlet, tak by ho na místě musela ranit mrtvice. A co by na to asi řekl můj spolužák Jirka, to ani nechci domyslet, protože je sice zdánlivě klidás, ale viděl jsem ho jednou, jak se rozzuřil a to tedy bylo něco - (tu školní lavici, ze které v tom návalu zlosti odtrhl opěradlo, museli nechat jeho rodiče opravit, ale stejně mu tenkrát hrozila dvojka z mravů).

Uvědomil jsem si, že si tento jedinečný vjem musím uložit do paměti, abych ho měl před očima, když budu onanovat před spaním, stejně jako když si představuji učitelku tělocviku, zoologie a botaniky, Martu, kterou jsem viděl nahou, jak se opalovala u tůňky v lese, když jsem byl na pionýrském táboře v Petrově nad Desnou - (to už jsem byl poučený z druhého dílu Domáciho lékaře, že když si to dělá člověk sám, tak se tomu říká buď autoerotika, nebo onanie či masturbace, to podle toho, jestli to dělá ženská nebo chlap).

Nemohl jsem od té scenerie odtrhnout oči. Aniž bych tomu mohl zabránit, ruka se mi automaticky ocitla v kalhotách, a když jsem se toho svého pindoura jenom dotkl, tak jsem cítil, jak mi z něho vytéká taková ta vazká tekutina, která se objevuje ještě před výronem semena a která se podobá přesně takovému rosolu, jako když se dělá na zabíjačce tlačěnka a teprve začíná chladnout.

Ani jsem nemusel čekat jako obvykle; ten výron přišel hned vzápětí, a to tak najednou, že jsem ho nestačil vytáhnout z kalhot, abych to semeno nasměroval na trávník. Podstatná část mi ho vystříkla ještě do trenýrek, což bylo mrzuté, protože matka si kvůli podobným nehodám nikdy neodpustila ty svoje řeči. Copak za to můžu, že s tátou spí odděleně a možná mi tak trochu závidí, že mi to jde?

Vždycky, když mi tyhle myšlenky procházejí hlavou, tak si vzpomenu na pana Horníka, který bydlel blízko matčina pa-

pírnictví a mnohokrát s ní měl rozhovor o tom, že zdědil nějakou haciendu v Austrálii a že by bylo fajn, kdyby tam s ním mohla vycestovat, protože povolení k opuštění republiky prý získá během půl roku. Museli by tam vyjet už jako manželé, což matka kategoricky odmítla, protože lpěla na tom domě, ve kterém jsme bydleli a který tak levně získala od paní Vlkové a také se ohlížela na to, co by tomu řekli lidé.

Tyhle argumenty jsem měl nejradši. Ohlížet se na to, co by tomu řekli lidi, je ta největší pitomost na světě. Co je komu do toho, jak si člověk žije? A kdyby nakrásně kosteleckým zmizela z očí, tak by se stejně po čase zapomnělo, že tady vůbec nějaká Kryštofová bydlela. Předpokládal jsem, že by si mě vzala sebou, protože s panem Horníkem jsem byl docela v pohodě od té doby, co mi nabídl čerstvě nadojené kozí mléko a já jsem ho před ním bez mrknutí oka vypil. Tak je to správné, kozí mléko je pro zdraví to nejlepší, říkal.

Stál jsem tam celý rozpačitý nad tím, co se mi stalo a protože se ty tři zahradnice seskupily tak, že jsem prakticky nic neviděl a taky že jsem po tom výronu cítil úlevu, řekl jsem si, že bych měl asi jít za kamarády, aby přestali vykřikovat moje jméno po celé zadní části arboreta a aby je snad nenapadlo mě začít hledat tady vepředu, kdy by bezesporu zjistili, že jsem šmíroval tyhle dospělé při jejich hrátkách. Samozřejmě jsem si toto tajemství hodlal ponechat pro sebe - co kdyby se mi podařilo ještě někdy příště nachomýtnout k podobné situaci?

Sotva jsem pomyslel na to, že bude nejvyšší čas, abych se zase klukům ukázal, tak se od té skupinky oddělila bývalá pekařka Svobodová, přistoupila z druhé strany toho vzrostlého keře, za kterým jsem se doposavad krčil, spustila si svoje růžové kalhotky až po kolena, dřepala si přímo naproti mně a začala čurat.

Věděl jsem, že se teď nesmím ani pohnout, abych u ní nevzbudil sebemenší pozornost, jenom aby mohla dokončit svoji potřebu a zase v klidu odejít po svých, jenže jsem to svoje chlapecké tělo neudržel v takové klidové poloze jak bylo zapotřebí, když se v takové bezprostřední blízkosti odehrávalo něco tak výjimečně vzrušivého. Pohnul jsem se vážně jenom tak maličko, aby mi to dovolilo přešlápnout z nohy na nohu a já se pak

mohl nepozorovaně vzdálit, ale i tento nepatrný pohyb stačil k tomu, aby se do místa mého úkrytu zaměřila svým pohledem.

Bylo na ní vidět, že se zprvu docela lekla, protože nevěděla, o koho jde, ale když pak rozeznala mezi větvemi moji postavu, tak ji to trochu upokojilo. Já jsem ale moc klidný nebyl, protože se s mou matkou velmi dobře znala a představa, že jí bude žalovat jak jsem ji v arboretu sledoval, tak z toho bude doma nejspíš zase nějaký výprask.

Nevěděl jsem, co mám dělat, a tak jsem tam stál jako nějaký jelimánek, třásl jsem se jednak tím vzrušením a taky trochu strachy, zatímco bývala pekařka Svobodová dokončovala bez jakéhokoliv přerušení to svoje čůrání. Viděl jsem, že se na mne kouká beze studu, ba ještě navíc s jakýmsi potěšením, že může ukázat dospívajícímu klukovi svůj hustě zarostlý klín - (a já právě od něj nemohl odtrhnout svůj pohled, protože jsem si chtěl co nejrychleji vrýt do paměti každý ten tvar a záhyb její vagíny, než mi navždycky zmizí z očí).

Když proud moči zeslábl, až se nakonec úplně zastavil, tak se několikrát rychle za sebou zhoupala, aby se zbavila i posledních kapek, které by jinak ulpěly v těch růžových kalhotkách. Zdálo se mi to ještě vzrušivější, a ona to patrně velmi dobře věděla, neboť ještě předtím, než se zvedla, tak si přede mnou klidně a docela nahlas ulevila. Vnímál jsem to jako projev té nejvyšší intimity, jakou se ke mně mohla projevit; posuzoval jsem to podle své matky, která by si raději nechala roztrhnout bok (jak ráda zdůrazňovala), než by před kýmkoliv vypustila i ten sebemenší prdík.

Chvilku tak proti mně stála, jakoby o něčem přemýšlela a já tušil, že teď přijde ta sprška nadávek, kterou jsem v podstatě očekával. K mému velkému překvapení ale nic takového nepřišlo. Jen pootočila hlavu ke svým kolegyním, aby zjistila, že ji nemohou zaslechnout a když se ujistila, že nejsou až tak na doslech, řekla potichu směrem ke mně:

„Počkej mě u té břízy vzadu u vlečky Uhelných skladů.“ Potom odkráčela zase ke svým kolegyním a ponechala mě na místě, jakoby se nic nestalo (při té chůzi kroutila svou macatou prdelkou jako nějaká modelka na předváděcím molu a když

jsem si ji představil svlečenou jako před chvilkou, měl jsem tento trojrozměrný vjem v sobě zažitý dokonale).

To se ví, musel jsem nad tou její větou hodně přemýšlet, ale nakonec mi došlo, že kdyby se rozkřiklo, že si tady v pracovní dobu hrají s Jarošem, taky by jim to asi nebylo moc příjemné. A jejich manželům už vůbec ne. Všechny je měly nepoměrně starší, než byly samy, protože po válce byla o chlapy nouze a holt musely brát ty, co nějakou šťastnou náhodou unikli smrti na frontě nebo se dočkali osvobození z koncentráku, ale jistě by kvůli takové aféře nebyli moc v klidu. Ale zase na druhé straně, kdo by mohl uvěřit klukovi, že byl svědkem takových orgií docela vážených kosteleckých paniček a ještě k tomu s Jarošem, o kterém každý věděl, že rozumu moc nepobral a že i takové té opravdové mužské krásy měl pomálu?

Vážně jsem nevěděl, co od toho setkání „mimo dějiště“ mám očekávat, a tak mi nezbylo nic jiného, než si na paní Svobodovou u té břízy počkat. Hlasy kluků už dávno nebylo slyšet a mně už skoro chytala křeč do obou lýtek, jak jsem tam za těmi keři stál celý ztuhlý, protože jsem se i tak bál přesunout jen o kousíček dál, aby se náhodou některá z těch zbývajících třech ženských nepodívala tímto směrem a nezaregistrovala můj pohyb.

Naštěstí se hned po příchodu bývalé pekařky zpátky ke kolegyním, podívala skupinářka Bohanesová na své hodinky a povzdechla si:

„Měli bychom už skončit, máme akorát deset minut na převlečení.“ Nato se všechny sebraly, nechaly tam jenom Jaroše se spuštěnými kalhotami a odešly k přístěnku, kde měly provizorní šatnu. Já jsem se potom vytratil průlezem v drátěném plotě, abych si nadešel k tomu setkání, od kterého jsem mohl očekávat jenom to nejhorší. Takhle to mám v hlavě totiž nastaveno už od dětství; je lepší, když člověk předpokládá nějaký složitý problém a ono se to pak ukáže jako malichernost.

Nečekal jsem ani tak dlouho. Za necelých deset minut jsem už viděl zdálky, jak všechny čtyři jedou na svých kolech přes železniční přejezd, za kterým se od nich bývalá pekařka Svobodová oddělila. Aby to asi nebylo pro ty ostatní nápadné,

nejela přímo ke mně, nýbrž k nádraží, a teprve potom, až ty tři zahradnice zmizely za zatačkou u řeznictví Švecových, obrátila kolo na opačnou stranu.

„Jak dlouho jsi tam byl a cos viděl?“- byla její první otázka, když slezla z kola a opřela si ho o tu břízu, u které jsem podle domluvy čekal. Podle výrazu v její tváři jsem poznal, že ta moje odpověď bude pro ni stěžejní.

„No, nic,“- řekl jsem po pravdě, jenomže to ji podle všeho moc neuklidnilo.

„Nelži, něco jsi přece vidět musel, když jsi tam byl nevím jak dlouho?“- pokračovala ve výslechu.

„Ale já tam zase nebyl tak dlouho, jak si myslíte, jenom jsem zalezl za ten keř, jak jsme si hráli na schovávanou,“- snažil jsem se to její podezření aspoň trochu zmírnit.

„Ale něco jsi přece vidět musel,“- držela se té své myšlenky zuby nehty. Opakovala pořád to samé a já jsem si uvědomil, že s ní bude potíže a že toho nenechá, dokud ze mne nevypáčí nějakou odpověď, kterou by uznala že by se to mohlo stát.

Na lhaní jsem byl díky matce expert, a tak jsem si vymyslel verzi, že jsem se chtěl před kluky schovat za pařeniště, ale když právě na tom místě stálo tolik lidí, tak jsem musel vzít zavděk tím křoviskem. Těch dospělých jsem si vůbec nevšímal, protože jsem se díval na opačnou stranu, abych mohl vyrazit k pikole, kdyby se náhodou ten hadač k mému úkrytu příliš přiblížil. Pochopitelně jsem se nezmínil o tom, že jsme si na tu schovávanou hráli skoro na opačné straně arboreta, to dá rozum.

„No a potom jste se tam šla vyčůrat a našla jste mě tam,“- zakončil jsem tu svoji smyšlenku, která vlastně nebyla ani tak daleko od pravdy.

„No, dejme tomu,“- pořád v ní ještě dřímал červíček podezření. „Ale nesmíš to nikomu vykládat, rozumíš? Ani svojí mámě!“

„Nebojte se, paní Svobodová, nikomu to neřeknu,“- ujišťoval jsem ji o překot, protože povědět něco takového matce, tak to bych s tím mohl jít rovnou na radnici vyhlásit rozhlasem.

„To víš, měla bych z toho nepříjemnosti v práci, že jsme tam jenom tak postávaly, když ještě nebyl konec pracovní doby,“- našla si i ona jakousi výmluvu, jenže mi bylo jasné, proč tohle

všechno říká. Zahradničení je přece dřina, to každý pochopí a těch pár minut prostoje mimo přestávky na jídlo by jistě nikoho z vedení nezabilo.

„Budu mlčet jako hrob,“ - vyřkl jsem obvyklou frází, kterou jsem nejčastěji slýchal právě u své matky, i když právě tohle nikdy nedodržela; vždyť v jejím papírnictví se propírala i taková tajemství, o kterých nevěděl ani páter František při všech těch jeho zpovědích.

Asi ji toto ujištění moc nestačilo.

„A do které třídy ty vlastně chodíš, Jakube?“ - zeptala se mě z ničeho nic.

„Do sedmičky, paní Svobodová,“ - odpověděl jsem s patřičnou hrdotí, aby věděla, že už nejsem žádný usmrkánek a že už mám ponětí o tom, co holky tak úzkostlivě ukrývají pod sukněmi. Byl jsem ještě plný dojmů z toho, co jsem viděl u těch pařeníšť a když se mnou mluvila tímhle, málem až maminkovským tónem, tak jsem si to znovu všechno vybavoval.

Mozek je pěkná potvora. Nevím, jak je to u holek, ale u nás, kluků, je to tak, že stačí jenom pomyslet a už se vám pindík zvedá sám od sebe. To se teď právě stalo a já jsem musel zatáhnout břicho a na chvíli zadržet i dech, aby to nebylo tak nápadné.

„To už jste jistě probírali zdravotědu, co?“ - přerušila bývalá pekařka tok mých myšlenek a tím mě vlastně zachránila od ostudy. Jenomže i když tou vyřčenou otázkou začal, a tak říkajíc kroužit okolo horké kaše, tak jsem se i přes svoje mládí a nezkušenost dovtípil, kam tím míří. A v této chvíli se u mne také projevil instinkt mladého samečka, který se sice teprve po světě rozkoukává, ale už ví, že ho nemá jenom na čůrání. Ano, já jí vlastně nebudu ničím zavázán kvůli tomu, že mě načapala při domnělém šmírování, jenže teď se role obrátila a já z toho vlastně můžu vytežit! Víím, takové myšlenky kluka, který je teprve v polovině sedmé třídy jsou spíš pro dospělé, nebo aspoň pro ty, kteří už získali občanské průkazy, jenže copak za to můžu, že mi život vkládá do cesty takové situace?

„Ano, paní Svobodová,“ - skoro jsem se až zajíkl při pomýšlení, jak tato schůzka může taky skončit. Přece jsem to jejich počínání v tom arboretu měl jako na dlani a viděl jsem, jak byly

divoké a bez jakýchkoliv zábran, tak co mě asi může čekat, když jsme tady sami beze svědků? Bude mě chtít třeba tam za tou kůlnou vyklátit, jak tomu říkají staří chlapi v hospodě, když tam přijdu občas pro pivo do džbánu po nedělním obědě? Ty hospodské řeči znám už nazpaměť i za tu chvíli, než se pivo natočí; vnímavý člověk tam vyslechne spousty řečí. A já si myslím, že jsem v tomto ohledu abnormálně vnímavý; co-pak je normální, aby se tolik informací poskládalo do malého mozku školáka?

„Dobře,“- pokývala spokojeně hlavou a dokonce se přitom na mne usmála. „A neříkej mi pořád paní Svobodová, já jsem Růžena, nebo Růža, jestli chceš.“

„Ano, paní Svobodová, budu vám říkat Růžo,“- opakoval jsem poslušně celou větou, jako bych byl někde u tabule ve škole. Nějak jsem si ale přitom v podvědomí začínal uvědomovat, že se pomalu stávám hračkou v jejích rukách. Pozor na to, Jakube! Nenechej se do ničeho vtáhnout, to by z toho mohl být taky pěkný malér, kdyby se o tom dozvěděl někdo jiný.

„Co jsem ti říkala? Bez toho paní, ne?“- pohrozila mi ukazovákem a měla přitom ve tváři jakýsi tajemný výraz, který mohl znamenat cokoliv.

„Tak tedy Růžo,“- nechal jsem se přemluvit, i když to pro mne byl takový divný pocit. Bylo to stejné, jako bych vlastní matce řekl Marie nebo Maruško.

„Určitě jste už ve zdravotě probírali, jak vypadá ženská a chlap, ne?“- zadívala se mi upřeně do očí, jako by zpytovala, jestli mám v úmyslu říct jak to je. Bylo to až nepříjemné; měla je takové zelené, kočičí a - mlsné. Musela přece vědět, že to máme v tomhle věku už docela jistě v osnovách, ale přesto to chtěla ode mne slyšet.

„Ano,“- i přes sevřený krk jsem vyřkl to slůvko, které ze mě tak podloudným způsobem vypáčila. „Ale nemáme ji ještě probranou celou,“- dodal jsem, aby ji přece jenom nenapadlo dělat se mnou něco takového, co dělají dospělí, když chtějí mít děti, nebo jenom tak, že se jim chce. Třeba takový spolužák Tomáš má staršího bratra, který nenechá na pokoji kdejakou sukni a ten už to dělá normálně třeba i ve dne, kdy on sedí u oběda v kuchyni a bratr si to rozdává vedle v pokoji s něja-

kou Zdeňkou, která je navíc vdaná a je jasné, že svého manžela podvádí vždycky, když je na odpolední šichtě.

Ta moje fantazie je někdy hrozná. Nevím, jestli ji mám z těch stovek knížek, které jsem už přelouskal, ale když dojde na nějakou situaci, která mi něco připomene, nebo stačí taková obyčejná věta, kterou jsem už někde slyšel a dokonce i vůně, která se dostane k mému nosu v podobě několika málo molekul, tak to ve mně nabudí odpovídající reakci. Když je ke mně teď taková vstřícná, tak by mi mohla objasnit třeba spoustu tajemství, co mají dospělí? Na mysl mi přicházely i takové věci, jako že bych se jí zeptal rovnou, jestli je to šukání pro dospělé opravdu takovým potěšením, když tomu podlehl i můj táta, kterého jsem vždycky považoval za férového chlapa.

„Tak to bychom tu zdravotně mohli probrat celou, co říkáš?“ - přiblížila se přitom ke mně tak těsně, že jsem cítil její bradavky na mém hrudníku a její dech v blízkosti mých rtů. Nebylo to nepříjemné, ba právě naopak, až mi tělem projela taková zvláštní, jakoby horká elektrizující vlna, při které člověk přestává myslet. Tak takhle to je! Připadal jsem si jako nějaký objevitel, který právě přišel na něco světoborného. Pindík u chlapa působí jako relé, jenže v opačném gardu - když se zvedne, vypne automaticky mozek!

Jak jsem takhle dumal a vynalézal, bleskla mi přitom hlavou také jedna vzpomínka, jak jsem se před časem chtěl vyčůrat do zmrzlé louže na dvorku a byl jsem příliš blízko pračky, která měla tenkrát vadnou izolaci. Ta rána od elektrického proudu, to byl takový šok, že mi to zarazilo čůrání. Přerušil se tím elektrický obvod a já jsem z toho vyvázl, aniž by mi to výrazně ublížilo. Jenže Jakube, teď není čas myslet na takové pitominiky! Musíš si rychle vymyslet něco, čím bys jí dal najevo, že v tomhle pokračovat nemá cenu. Jednak na to ještě nejsem vůbec zralý, i když taková příležitost je docela lákavá; když už kvůli ničemu jinému, tak určitě pro tu životní zkušenost, která se mi jistě bude v dospělosti hodit. Po této stránce bych si třeba dal i říct, jenomže když to takový nezkušený kluk ještě nikdy nedělal, kdoví, jak by to dopadlo. Třeba by se mnou nebyla spokojená a odešel bych s ostudou. Ne, Jakube, ty na to musíš jít jinak. Měl bys jí dát do ruky nějaký fiktivní argument, kte-

rým by tě mohla kompromitovat v případě, že bys někde něco vyžvanil. Tak bychom si byli rovni, jeden na druhého bychom něco věděli a tím by naše tajné spojení nebylo ničím ohroženo. Až jsem se sám sobě divil, co všechno v tomhle věku dokážu vykonstruovat v časové tísní, jenomže to všechno způsobila matka a její Vysoká škola lhaní, již byla ředitelkou.

„Počkejte...tedy počkej!“ - na poslední chvíli jsem se vymanil z jejich paží, které se mi začaly jako dva teplomilní hadi svíjet okolo krku.

„Co? Já se ti nelíbím?“ - překvapil ji ten náhlý obrat událostí. Po této její reakci mi už bylo stoprocentně jasné, co se mnou měla v úmyslu a že jsem ten vývoj situace odhadl naprosto přesně.

„Ale ano, jenomže...bych se nemohl podívat do očí Marušce,“- pohotově jsem ze sebe vydoloval evidentní blábol, který mi v té časové nouzi napadl.

„Jaké Marušce?“ - oddálila se ode mne, aby mě mohla lépe pozorovat. Měl jsem v úmyslu hodit všechno na nejstarší dcerku naší podnájemnice Fialové, ale hned nato jsem si uvědomil, že už u nás nebydlí, protože se tam nedávno po nich nastěhovala rodina Šmídových s těmi jejich rozjívěnými haranty. Co to plácáš, Jakube? Zamotávaš se do toho čím dál víc. Kde je tvůj matčin pedantský výcvik ve lhaní?

„To jenom já jí tak říkám,“- honem jsem přemýšlel, na kterou svoji spolužačku jménem Marie mám tuto pitomou výmluvu shodit, jenomže bývalá pekařka mě předešla.

„To jsi myslel jako svou mámu?!“- zaměřila svůj přísný pohled do mých očí a sama se přitom zatvářila... no jak bych to nejlépe řekl - zhnuseně?

To mě tedy dostalo. Takhle si něco vydedukovat z jednoho jména, které jsem náhodou neprozřetelně vyslovil? To by snad nevymyslel ani autor těch nejsložitějších detektivek. Co, Jakube? Nechááš ji v tom, nebo jí to vyvrátíš? Nevím, co se jí v tomto momentě vyrojilo v hlavě, ale jeden účel to přece jenom splnilo. Odtáhla se ode mne a chvíli na mě civěla, jakoby si chtěla ujasnit, jakou důležitou novinku se právě dozvěděla. Když tohle po Kostelci roztroubí, tak nebude většího průšvihů od časů třicetileté války. Matce tím způsobím ostudu, jakou jistě za celý svůj život nepamatuje. Ale nezaslouží si to? Třeba

by jí to pomohlo k tomu, aby mě neustále v jednom kuse nenastrkovala jako štít, nebo nepoužívala jako záchranné kolo, když sama ví, že mi těmi svými vlastnoručně upravenými kletvami působí trauma, na které pak musím myslet i ve škole a odvádí mi to pozornost od výuky, kdy si musím ty znalosti potom doplňovat za regálem v jejím papírnictví pročitáním učiva, místo abych využíval času, který bych jinak mohl věnovat svým kamarádům, popřípadě nějaké činnosti, při které bych si mohl vydělat pro sebe nějakou korunu?

„Tak to tedy,“ - Růža se viditelně ještě nemohla vzpamatovat z této pro ni šokující informace. Couvla ode mne dva nebo tři krůčky ke svému kolu, které si předtím opřela o tu vzrostlou břízu u které jsme se měli sejít a popadla ho za říditka.

Věděl jsem, že mám poslední možnost jí něco vyvrátit, ale přesto jsem to neudělal. Možná v tom byla pomsta matce? Sám jsem to tak docela jednoznačně nevěděl. Až tehdy, když zmizela za rohem bývalého koloniálu Plachý, mi došlo, že z toho může být pěkně velký průšvih. Kostelec mi připadal jako velká hlásná trouba, kde se nic neutají. A obzvlášť taková novina se roznese po obci během jednoho odpoledne. Máma z toho bude mít ostudu jak trám, lidi jí přestanou chodit do krámu, a kdo za to bude moct? Já! Stanu se v jejích očích nenapravitelným zločincem a možná mě kvůli tomu dají naši do Dětského domova, jelikož jsem ještě nezletilý. Tam budu vyrůstat mezi podobnými zločinci, izolovaný od rodiny a kamarádů a opravdu se jednoho dne ocitnu pod šibenicí, jak mi to kdysi prorokovala babička, když jsem jí jednou v kuchyni vysypal pytlík máku, který jsem měl pomlet do jejích skvělých a celou rodinou nedoceněných buchet.

Přes všechna očekávání toho nejhoršího, z toho nakonec žádný průšvih nebyl. Růžena si to tajemství nechala pro sebe, protože si uvědomila, že to, co vím na ni zase já, by jí mohlo uškodit daleko víc. Jsou to právě ty shody náhod, které naše životy dělají tak pestrými; jinak by to taky mohla být docela permanentní nuda.

To, že takové věci teď vycházejí najevo, je sice ode mne docela podraz pro rodiny oněch tehdejších aktérů, ale protože většina z nich už dávno nežije, považuji tuto záležitost za promlčenou.

Chov bource morušového

Jelikož se to ve světě pořád nějak mlelo a i když uběhlo po válce relativně málo času a mír by měl podle předpokladů normálního řadového občana trvat přece jenom déle, nedělo se tak. Náš průmysl potřeboval vytěžit co nejvíce strategických surovin pro případnou obtížnou situaci a do nich také spadalo hedvábí na výrobu vojenských padáků (a pochopitelně také na dámské šátky, šály, halenky i šaty, jak se prezentovalo na veřejnosti). Dovoz z Číny byl drahý, a tak se rozhodlo, že si republika vlastním chovem bource morušového ušetří značnou část valut, které může vložit třeba do dovozu pomerančů nebo banánů, kterých byl v zemi permanentní nedostatek a musely se na ně stát fronty; kolik času se takto zbytečně prohospodářilo, kdybychom si ho za ta léta sečetli dohromady! A kdo jiný by měl toho bource chovat, než naše školní mládež - ať má také zásluhy na rozvoji republiky. Nejenom že se pobaví pohledem na tlustých a žravých housenkách, co denně spořádají neuvěřitelné množství morušových listů, které musely být navíc pořád čerstvé, ale na vlastní oči uvidí vývoj housenky z vajíčka, jak se o tom učí v hodinách přírodovědy. Ba co víc, stmělí to kolektiv, protože jedinec by se udřel každodenním opatrováním celých náručí větviček s listy - tak byly ty housenky nenasytné.

Vedení školy rozhodlo, že chov bude uskutečněn v jedné ze dvou chatek, které před několika roky postavili Junáci na školní zahradě jako své klubovny. Náš pionýrský oddíl měl velice akční vedoucí Aničku od ČSM, která si pro nás vymýšlela takové hlouposti, že jsem si kolikrát říkal, jestli my, kteří ještě nejsme dospělí tak jako ona, nemáme toho rozumu o pořádný kus víc. Jakmile se doslechla, že škola bude chovat bource, byla hned pro to, aby se toho ujal právě náš oddíl. Bylo to pochopitelné, protože jsme tam byli sami silní kluci a to byl předpoklad, že ty žravé housenky zvládneme nakrmit.

Všechno šlo dobře, dokud se nezačaly objevovat první zámotky.

„Teď bude pro nás ten nejdůležitější úkol,“ - upozornila nás naše vedoucí Anička. „Kokony se musí sbírat opravdu zavčas,

než se z nich prokoušou ven motýli, protože tím by se porušilo vlákno a celá naše práce by byla zbytečná. Proto je musíme ještě předtím spařit v horké vodě. Má někdo z vás doma trampský kotlík?" - pohlédla nadějně do našich tváří, protože taková věc byla skoro v každé domácnosti samozřejmostí.

„Já!“ - přihlásil jsem se hrdě a se mnou ještě asi pět mých dalších spolužáků. Anička ukázala na mne, jelikož jsem zvedl ruku jako první.

„Tak dobře, Kubo,“ - řekla. „Přines ho hned zítra, ať jsme připraveni, až začne ta invaze.“ Neměl jsem rád, když mě někdo oslovoval Kubo, ono to znělo tak divně, jako v těch pohádkách o hloupém Kubovi, jak někde ke štěstí přišel, jak se pořád vyvaloval za pecí a tak. Ona ta naše vedoucí Anička byla hezká holka a já se tak moc snažil, aby mi takhle neříkala, jenomže to nebylo nic platné; asi jsem jí nebyl tak sympatický jako ona mně.

Když jsem příštího dne ten kotlík donesl, tak byla Anička nadšená, protože byl měděný a dost velký, jaký se vyráběl ještě před válkou a ze kterého se na výletě najedla guláše celá početná rodina. Bylo rozhodnuto, že ty zámotky budeme pařit hned před klubovnou, aby to nebylo daleko, a tak jsme jako správní táborníci obložili kameny budoucí ohniště, ze dvou vidlic uřezaných z nedaleké vrby jsme udělali stojan a teď už zbývalo jenom čekat, až se ty housenky začnou hromadně zakuklovat. Zjistili jsme ale, že ta naše opatření byla předčasná, protože až skoro po dvou týdnech se teprve začaly mezi větviemi objevovat kokony, které připomínaly tak trochu burské oříšky, jenže byly mnohem větší. Střídali jsme se vždycky po dvojicích, a ten první den, kdy se započalo se sběrem, jsme tam byli jako čirou náhodou my dva s Jirkou Páleníkem.

Anička nám ukázala, jak se mají ty kukly sbírat, aby se nepoškodily, a potom jsme už chystali první várku. Jenže tu noc předtím byl pořádný liják a všechno dřevo, které jsme měli k tomuto účelu připravené, nám zmoklo. Už jsme na rozdělání ohně vyškrtali skoro půlku krabičky sirek, shořely nám přitom čtyři staré výtisky Rudého práva, ale to mokré dřevo se nemělo snahu ani očoudit, natož aby chytlo plamenem.

„A co to tak polít lihem?“ - napadalo Jirku. „Vzadu v regálu

jsou dvě plné litrové sklínky.“

„Blázníš?!“ - pokárala ho Anička. „Víš, co by to mohlo udělat?“

„Ale to je přece jenom líh, ten nehoří tak rychle, jako třeba benzín,“ - Jirka se už akčně při té řeči vypravil do zadní části klubovny hledat ony zásoby životabudiče, jak tomu říkal učitel ručních prací, Klapka.

„Ale určitě víš, že si je tam uložil soudruh učitel! Tomu přece nemůžeš nic brát!“ - v jejím hlase bylo znát, že má obavu z toho, jak ji její svěřenci vtahují do nějakého průšvihů.

„Klapka? Ten to ani nepozná,“ - oponoval Jirka už z útrob Junácké klubovny. „Ten je v lihu pořád.“

„Takhle, Jirko, o soudruhovi nemluv,“ - napomenula ho Anička. Možná mu chtěla ještě trochu domluvit, že přece učitele máme ctít jako autoritu, nebo něco na ten způsob, ale to už Jirka vycházel ze dveří a v ruce vítězoslavně třímал avizovanou láhev s čirou tekutinou.

„Mám ji!“ - usmíval se od ucha k uchu. „Teď už to musí chytit,“ - ujišťoval nás. Pak tu litrovou láhev zručně odzátkoval a jal se polévat hraničku doposud ohnivzdorného dřeva pod velikým kotlem s vodou, na jejíž hladině pluly chuchvalce krémově zbarvených kokonů bource morušového.

„Nevylij na to všechno, rozumíš?“ - nabádala ho Anička, protože si byla vědoma plné odpovědnosti za nás oba - (která ostatně vyplývala ze stanov všech vedoucích pionýrských oddílů).

„Neměj obavy, to zvládneme,“ - odpověděl Jirka, který už měl sice dobrou polovinu láhve vycákanou na ohništi, ale zdálo se, že mu to pořád ještě nestačilo. „Taková třetina totiž vsákne do země, aby bylo jasno,“ - chtěl nás poučit, inspirován patrně z nějaké své předchozí zkušenosti, ale Anička ho rázně přerušila:

„Tak dost!“ - zavelela přísně a pro jistotu mu tu láhev odebrala z ruky. Potom ji odložila stranou a vzala do dlaně krabičkou zápalek. Ohnula se nad ohniště, škrtla a rychle to dřívko hodila na hraničku politou padesátiprocentní slivovicí učitele Klapky. Přes všechna očekávání se nic nestalo. K Aniččině rozmrzelosti sirka nevzplála, a tak se o to pokusila znovu. Ani napodruhé se jí však oheň nepodařilo rozdělat, protože tento-